

WIELKA KSIĘGA PSÓW

CZĘŚĆ 42. (10/2011) WKŁADKA KYNOLOGICZNA MIESIĘCNIKA „MÓJ PIES”

SZNAUCER OLBRZYM

GRUPA II FCI, SEKCJA 1.1, NR WZORCA 181

Kraj pochodzenia: Niemcy | **Wielkość:** wysokość w kłębie 60-70 cm (suki bliżej dolnej, samce bliżej górnej granicy); waga 35-47 kg | **Szata:** szorstka, twarda i gęsta; włos okrywowy szorstki (nie może być szczeciniasty ani falisty); na kończynach mniej twardy niż na tułowi; na wierzchu krzaczaste brwi; podszerstek gęsty | **Maść:** czysto czarna z czarnym podszerstkiem lub pieprz i sól

Osiąganie dojrzałości: 2-3 lata | **Długość życia:** 10-13 lat | **Odporność na warunki atmosferyczne:** duża | **Koszty utrzymania:** 200-300 zł miesięcznie | **Cena psa z rodowodem:** 1800-2500 zł

Olbrzymi wesolek

Olbrzym to największy i najspokojniejszy spośród odmian sznaucaerów,
ale nie brak mu odwagi i ciekawości świata

Sznaucaer olbrzym często do późnej starości zachowuje się jak niesforny szczeniak

HISTORIA RASY

Przodkami sznaucaera olbrzymia – tak jak pozostałych odmian – są wiejskie psy, które żyły setki lat temu na południu obecnych Niemiec i Szwajcarii. Używano ich do stróżowania, ochrony powozów i koni, pilnowania stad i tępienia gryzoni. Łączyła je podobna budowa ciała, ale różniły się wzrostem i rodzajem sierści. Niektóre były krótkowłose, inne miały szatę długą i miękką albo gęstą i kosmatą. Nazywano je pincerami stajennymi, a potem po prostu pincerami.

Współczesna historia sznaucaerów zaczęła się w Niemczech w XIX w. Początkowo hodowla opierała się na przypadkowych kojazrzeniach. W 1836 r. dr Ludwik Reichenbach podzielił pinczery na krótko- i szorstkowłose.

W 1842 r. te drugie zaczęto nazywać sznaucaerami (po niemiecku „die Schnauze” znaczy pysk lub broda). Pierwszy użył tego określenia Szwajcar Jeremias Gotthelf (prawdziwe nazwisko Albert Bitzius) – pastor, autor powieści, esejów i opowiadań, w których przedstawiał życie XIX-wiecznej wsi. W 1895 r. Josef Berta założył w Kolonii zrzeszenie hodowców Pinscher Schnauzer Verband. W 1921 r. przemianowano je na Pinscher Schnauzer Klub, który skupił trzy odmiany sznaucaerów. Powstały też księgi rodowodowe, a hodowla odmian zaczęła zmierzać w ściśle określonym kierunku.

Duże czworonogi w typie sznaucaera olbrzymia były znane w Niemczech już w XV w. Ich wizerunki widnieją m.in. na rycinach Albrech-

ta Dürera. Współczesna historia tej odmiany zaczyna się w drugiej połowie XIX w., kiedy to grupa hodowców zainteresowała się wiejskimi psami z Wirtembergii i okolic Monachium, które towarzyszyły wozom browarniczym i były nazywane sznaucaerami piwnymi. W celu uszlachetnienia rasy z czasem dodano krwi czarnego doga niemieckiego i czarnego dużego pudła. Rasę zaprezentowano na wystawie w Monachium w 1909 r. pod nazwą rosyjski sznaucaer niedźwiedzi (używano też określenia sznaucaer monachijski). W 1925 r. olbrzymi uznano za psy służbowe i zabroniono łączenia ich ze sznaucaerami średnimi.

W Polsce pierwsze sznaucaery olbrzymi pojawiły się przed II wojną światową. Ich po-

wojenna historia zaczęła się w latach 50. XX w. od czarnej suczki przywiezionej z Czechosłowacji i kilku czworonogów sprowadzonych z NRD przez Służbę Ochrony Kolei. Powstała pierwsza amatorska hodowla Z Czanego Szlaku Zofii Wielowieyskiej. Przełomowy był rok 1964, kiedy Władysław Kłodziński (hodowla Margo) importował z Niemiec czarną olbrzymkę o imieniu Ona von Hutberg. Pokryta wybitnym czeskim reproduttorem Danilo Martep urodziła miot, który stał się podstawą polskiej hodowli. Dziś poziom tej odmiany w niczym nie ustępuje światowej czołówce. W połowie lat 70. XX w. Ewa Dąbrowiecka sprowadziła z Czechosłowacji pierwszą sznauclerkę maści pieprz i sól Agi Jurgen, która urodziła w 1978 r. szczenięta w hodowli Z grodu Książąt Pomorskich.

CHARAKTER I USPOSOBIENIE

Olbrzym to najspokojniejszy przedstawiciel rodziny sznauclerów. Choć jest zrównoważony, to nie brak mu temperamentu i ciekawości świata mniejszych kuzynów. Cechują go zawadiacka natura, odwaga i silny charakter, a jednocześnie wrażliwość. Właściciel powinien być stanowczy i umieć go sobie podporządkować, ale nie powinien traktować go zbyt ostro. Olbrzym nie nadaje się do kojca. Potrzebuje silnej więzi z rodziną i poczucia, że jest przez nią kochany. To pies jednego pana i choć każdego domownika traktuje przyjaźnie, tylko wybranemu bezgranicznie zaufa i jest wierny.

Przedstawiciel tej rasy długo dojrzewa, jest wesoły i często do późnej starości zachowuje się jak niesforny szczeniak. Dobroduszny, opiekuńczy i wyrozumiały na ogół dobrze dogaduje

Zalety

- mocno przywiązuje się do właściciela
- przyjazny i cierpliwy wobec dzieci
- toleruje inne zwierzęta
- pojęty i podatny na szkolenie
- może uprawiać psie sporty
- świetny stróż i obrońca
- prawidłowo pielęgnowany nie gubi sierści

Wady

- bywa hałaśliwy
- wymaga systematycznych zabiegów fryzjerskich

się z dziećmi. Jednak z uwagi na jego rozmiar zabawy z kilkulatkami lepiej nadzorować.

Olbrzym to znakomity stróż i obrońca – sam jego wygląd budzi respekt. Ma rozwinięte poczucie własności i instynkt terytorialny. Z natury nie ufa obcym, ale nie bywa agresywny bez wyraźnego powodu. Rzecz jasna, źle wychowany i nieprawidłowo szkolony może się stać niebezpieczny dla otoczenia.

Sznaucler raczej nie wdaje się w awantury z pobratymcami, ale zaatakowany przez dużego psa nie pozostanie obojętny. Małe czworonogi traktuje pobłażliwie. Z reguły jest tolerancyjny w stosunku do zwierząt domowych. Olbrzymy nie znoszą nudy i bezczynności. To psy aktywne i wytrzymałe, którym trzeba zapewnić odpowiednią ilość ruchu i zajęcie. Chętnie aportują, pływają, towarzyszą bie-

gaczom lub rowerzystom (trening można zacząć dopiero z dorosłym psem).

UMIĘTNOŚCI

Odważne i silne sznauclery początkowo wykorzystywano do stróżowania i pilnowania stad. Dobrze radziły sobie jako czworonogi służbowe w policji i wojsku. Dziś to głównie psy do towarzystwa, choć używa się ich także do pracy w ratownictwie, wyszukiwania materiałów wybuchowych czy narkotyków. Można ćwiczyć z nimi podstawowe posłuszeństwo, tropienie czy obronę. Dobrze radzą sobie w niektórych psich sportach: agiliti, flyballu, obedience, canicrossie czy dogtrekkingu.

SZKOLENIE I WYCHOWANIE

Sznaucler olbrzym jest inteligentny i pojęty. Szybko się uczy, ale monotonne ćwiczenia go nudzą, dlatego trzeba stawiać przez nim nowe wyzwania. Szkolenie ma być zabawą i opierać się na pochwałach i nagrodach (sprawdza się metoda klikerowa). Pies tej rasy jest wrażliwy na dźwięk głosu – dobre słowo często wystarczy, by go zachęcić do współpracy, z kolei podniesiony głos i niezadowolenie przewodnika są dostateczną karą. Wszelka przemoc fizyczna wyrządza wiele szkody w psychice czworonoga i jego relacjach z opiekunem.

W wychowaniu psa tej rasy liczą się konsekwencja i stanowczość, ale również łagodność. Maluch powinien znać zasady i swoje miejsce w domu. Ważna jest też socjalizacja – musi poznawać ludzi, inne psy, mieć styczność z nowymi sytuacjami i odwiedzać różne miejsca. Naukę zaczynamy już z małym szczeniakiem – najlepiej na zajęciach w psim przedszkolu.

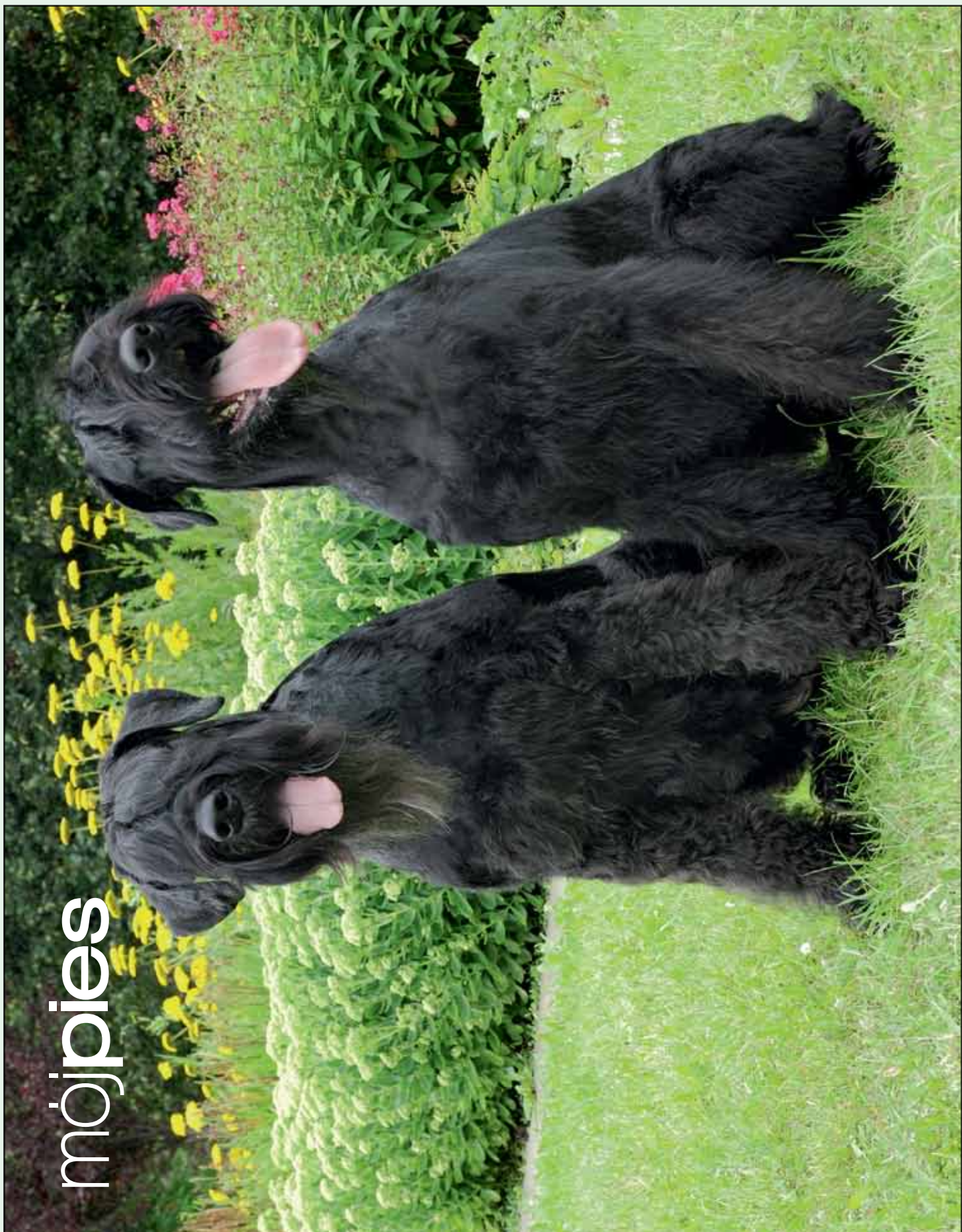

Bone
Pet Club

PROFESJONALNY HOTEL SPA DLA ZWIERZĄT
PIELĘGNACJA | BASEN | HALA TRENINGOWA
www.petclub.pl | tel. 507 144 044 | 22 756 71 10

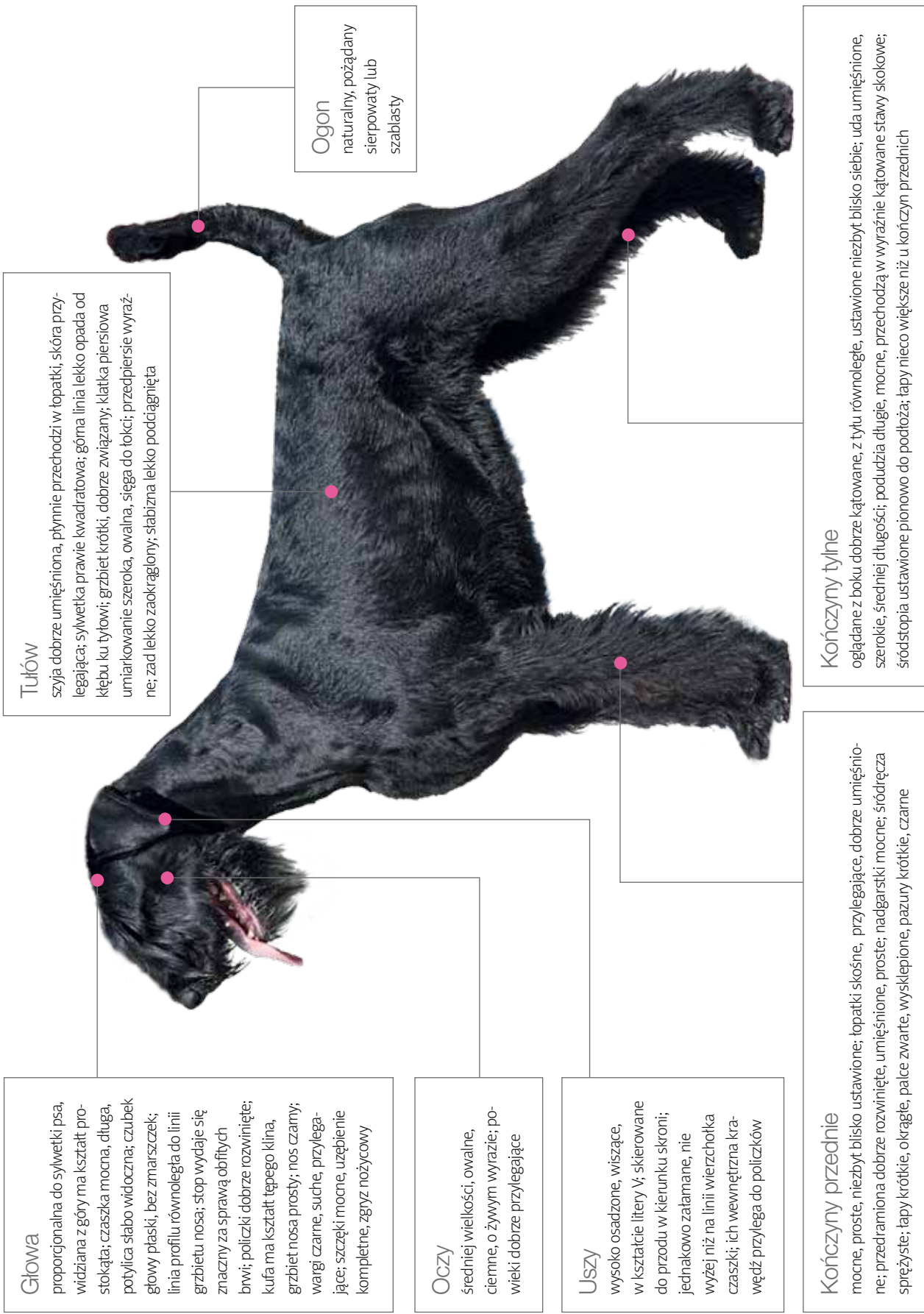
20 zł

NA ZABIEG PIELĘGNACYJNY
DLA TWOJEGO PSA

mójpies

SZNAUCER OLBRZYM
II gr. FCI – sznauclery, pinczery, molosy, szwajcarskie psy pasterskie i rasy pokrewne

Głowa
 proporcjonalna do sylwetki psa, widziana z góry ma kształt prostokąta; czaszka mocna, długa, potyliczka słabo widoczna; czubek głowy płaski, bez zmarszczek; linia profilu równoległa do linii grzbietu nosa; stop wydaje się znaczny za sprawą obfitych brwi; policzki dobrze rozwinięte; kufa ma kształt tępego klina, grzbiet nosa prosty; nos czarny; wargi czarne, suche, przylegające; szczęki mocne, uzębienie kompletne, zgięty nożycowy

Tułów
 szyja dobrze umięśniona, płynnie przechodzi w łopatki, skóra przylegająca; sylwetka prawie kwadratowa; górna linia lekko opada od kłębu ku tyłowi; grzbiet krótki, dobrze związany; klatka piersiowa umiarkowanie szeroka, owalna, sięga do łokci; przedpiersie wyraźne; zad lekko zaokrąglony; stabilna lekko podciągnięta

Ogon
 naturalny, pożądany sierpowaty lub szablasty

Oczy
 średniej wielkości, owalne, ciemne, o żywym wyrazie; powieki dobrze przylegające

Uszy
 wysoko osadzone, wiszące, w kształcie litery V; skierowane do przodu w kierunku skroni; jednakowo załamane, nie wyżej niż na linii wierzchołka czaszki; ich wewnętrzna krawędź przylega do policzków

Kończyny tylne
 ogłądane z boku dobrze kątowne, z tyłu równoległe, ustawione niezbyt blisko siebie; uda umięśnione, szerokie, średniej długości; podudzia długie, mocne, przechodzą w wyraźnie kątowne stawy skokowe; śródstopia ustawione pionowo do podłoża; łapy nieco większe niż u kończyn przednich

Kończyny przednie
 mocne, proste, niezbyt blisko ustawione; łopatki skośne, przylegające, dobrze umięśnione; przedramiona dobrze rozwinięte, umięśnione, proste; nadgarstki mocne; śródreżca sprężyste; łapy krótkie, okrągłe, palce zwarte, wysklepione, pazury krótkie, czarne

Olbrzyma wyprowadzamy w mocnej skórzanej lub materiałowej obroży i na solidnej smyczy. Najlepiej zajmą go piłki, duże bawełniane sznury, rzutki (takiej wielkości, aby ich nie połknął). Można podawać mu naturalne gryzaki – kości z prasowanej skóry, wędzone uszy, suszone żwacze lub ścięgna. Dobrze jest też przyzwyczaić pupila do klatki transportowej.

ŻYWIENIE

Większość olbrzymów ma dobry apetyt i nie jest wybredna. Najwygodniej podawać im gotowe suche karmy renomowanych firm, przeznaczone dla dużych ras, zawierające substancje chroniące i regenerujące chrząstki stawowe. Samodzielnie przygotowywane jedzenie należy uzupełniać preparatami wapniowo-witaminowymi i mineralnymi. Z powodu możliwości wystąpienia skrętu żołądka dzienną porcją trzeba podzielić na dwie lub trzy mniejsze i zapewnić psu spokój po posiłku.

PIELĘGNACJA I PRZYGOTOWANIE DO WYSTAWY

Sznaucer olbrzym wymaga systematycznej pielęgnacji, do której należy przyzwyczaić go od szczeniaka. Regularnie przeprowadzane zabiegi nie tylko sprawią, że łatwiej będzie utrzymać czystość i typowy dla rasy wygląd, ale pozwolą także na wzmocnienie więzi z podopiecznym. Szata sznaucera składa się z twardego, przylegającego, szorstkiego włosa okrywowego oraz miękkiego, gęstego podszerstka i wymaga czesania co dwa, trzy dni gęstym metalowym grzebieniem i szczotką pudłówką. Szczególnej uwagi wymaga dłuższa sierść na brodzie, grzywce, brzuchu (tzw. firanka) i kończynach. Jeśli pojawiają się tam kołtuny, rozdzielamy je palcami i delikatnie rozczesujemy (można zastosować preparaty, które to ułatwiają). Po spacerze trzeba sprawdzić, czy w sierść nie zaplątały się rzepy, patyki lub nasiona traw. Systematycznie usuwa się włoski z wnętrza małżowiny usznej oraz kamień nazębny i przycina pazury. Jeśli żywimy pupila domowym je-

Inne sznaucery

SZNAUCER ŚREDNI

GRUPA II FCI

KRAJ POCHODZENIA: NIEMCY

Pies średniej wielkości, krępy, proporcjonalnie zbudowany, muskularny. Wysokość w kłębie 45-50 cm (+/- 2 cm). Włos okrywowy szorstki, twardy i gęsty, nie może być nastroszony ani falisty; na kufie tworzy twardą, długą brodę, a nad oczami krzacaste brwi; podszerstek miękki i gęsty. Maść pieprz i sól oraz jednolicie czarna.

Sznaucer średni powstał z krzyżowania wiejskich psów żyjących na terenie Niemiec ze szpicem wilczastym i terierem szorstkowłosym. Do najbardziej znanych hodowców tej odmiany należeli Max Hartenstein i Josef Berta. Czarna maść uzyskano podobno w wyniku krzyżówki z angielskim black and tan terierem, ale mo-

gła też powstać w wyniku selekcji. Do utrwalenia maści pieprz i sól przyczynili się w latach 70. XIX w. Georg Gallen i Leonard Kohn.

Sznaucery średnie mają większy temperament od olbrzymów, lecz są mniej pobudliwe niż miniaturowe. To zwierzęta zdecydowane i niezależne, ale wymagają bliskiej relacji z właścicielem. Inteligentne, chętnie się uczą, pod warunkiem że zostaną odpowiednio zmotywowane. Dobrze dogadują się z dziećmi. Na ogół są tolerancyjne wobec innych psów, choć zdarzają się sprzeczki między samcami. Wymagają konsekwencji, źle wychowane bywają uciążliwe dla otoczenia. Nieufne wobec obcych, sprawdzą się w roli stróża. Potrzebują sporo ruchu i ćwiczeń umysłowych.

*Olbrzymy są aktywne
i wytrzymałe – nie znoszą
nudy i bezczynności*

foto: Maja Kowalska

dzeniem, niezbędne jest codzienne mycie brody i usuwanie z niej resztek pokarmu, co zapobiegnie brzydkiemu zapachowi i problemom skórny.

Sznaucer wymaga regularnego trymowania (wyskubywanie martwego włosa i części podszerstka) i strzyżenia. Zazwyczaj wykonuje się je co trzy, cztery miesiące, choć częstotliwość zależy od gatunku włosa i szybkości jego odrastania. Jeśli przeprowadza się je prawidłowo i systematycznie, sznaucer nie linieje i nie gubi sierści w domu. Trymować można gołymi palcami (używa się też specjalnych nakładek) lub tępym trymerem (ostrzy nie usunie włosa w całości, lecz przetnie go i zniszczy). Przed zabiegiem sierść musi odpowiednio odrosnąć, bo tylko wtedy włosy dadzą się łatwo usunąć, a zabieg nie sprawi psu bólu. Wyskubuje się sierść na grzbiecie, bokach tułowia, górnej części szyi i głowy oraz częściowo na kończynach. Prawidłowo wykonane trymowanie jest czasochłonne, ale w widoczny sposób wpływa na poprawę jakości i koloru szaty.

Olbrzyna kąpiemy w miarę potrzeby w szamponach dla psów szorstkowłosych. Na dłuższe włosy na brodzie, brzuchu, dolnej części klatki piersiowej i kończynach należy nałożyć odpowiednią odżywkę. Po kąpieli psa dokładnie wycieramy ręcznikiem i suszymy suszarką ustawioną na średnią temperaturę, jednocześnie rozczesując sierść szczotką.

Przygotowanie sznaucera do wystawy wymaga wprawy i dobrej znajomości wzorca, dlatego lepiej powierzyć je specjalistom. Mniej więcej trzy miesiące przed pokazem należy wytrimować psa na grzbiecie, bokach tułowia, górnej części szyi i głowy, a następnie wyrównać sierść maszynką. Trzeba także ostrzyć włosy pod szyją, na policzkach, uszach, ogonie oraz częściowo na wewnętrznej stronie ud. Degażówkami lub zwykłymi nożyczkami skracą się i wyrównuje sierść na przedpiersiu, tylnych i przednich nogach (formuje się słupki) oraz głowie (ma przypominać prostopadłościan). Stopom nadaje się zaokrąglony kształt kociej łapy. Włosy pod brzuchem przycina się tak, aby tworzyły lekko opadającą linię (firankę) od słabizny do łokci. Dodatkowo fryzurę koryguje się 5-10 dni przed wystawą.

SZNAUCER MINIATUROWY

GRUPA II FCI

KRAJ POCHODZENIA: NIEMCY

Mały pies, mocno zbudowany i grubokościsty, nie może wykazywać cech karłowatości. Wysokość w kłębie 30-35 cm. Szata jak u pozostałych sznauceerów. Maść czarna, pieprz i sól, czarno-srebrna i biała.

Sznaucer miniaturowy wywodzi się bezpośrednio od małych, szorstkowłosych psów wiejskich używanych do tępienia gryzoni i stróżowania. Początkowo sznaucery i affenpinschery (małpie pinczery) uważano za jedną rasę i prezentowano na wystawach na jednym ringu. Zmieniło się to w 1899 r., kiedy na wystawie we Frankfurcie Josef Berta zauważył żółto-czarnego miniaturowego sznaucera o imieniu Jocco Fulda Liliput. Pies ten nie miał bezpośredniego wpływu na hodowlę, ale przyczynił się do rozdzielenia rok póź-

niej obydwu ras. Największy wpływ na rozwój miniaturowych miała założona na początku XX w. w Saksonii przez Ernesta Stackesa hodowla Chemnitz-Plauen.

Sznaucer miniaturowy ma silny charakter i duży temperament, jest wesoły i spontaniczny. Nie ustępuje odwagą i pewnością siebie większym kuzynom. Doskonały pies rodzinny, jeśli trafi w odpowiednie ręce. Potrzebuje bliskiego kontaktu z właścicielem i konsekwencji w wychowaniu. Dobry przyjaciel dla starszych dzieci. Czujny i spostrzegawczy sprawdzi się jako stróż, choć bywa hałaśliwy. Samce mogą być zadziorne wobec obcych psów tej samej płci – zwłaszcza większych od siebie. Aktywny i energiczny, potrzebuje codziennej porcji ruchu i ćwiczeń.

foto: Maciej Kloś / Mako Press

Pielęgnacja psa tej rasy musi być systematyczna, a od sprawdzania stanu sierści po spacerze nie ma odwołania

Sznaucera olbrzym wystawiamy na cienkiej ringówce (najwygodniejsze są skórzane) dopasowanej do umaszczenia. Można również użyć łańcuszka typu żmijka i cienkiej smyczy.

ZDROWIE

Sznaucaer olbrzym jest odporny i wytrzymały, dobrze znosi zarówno niskie, jak i wysokie temperatury. Latem nie powinno się go jednak narażać na długie przebywanie w pełnym słońcu, trzeba też zadbać, aby miał stały dostęp do wody.

Przedstawiciele tej rasy rzadko chorują. Miewają predyspozycje do dysplazji stawów biodrowych (do uzyskania uprawnień hodowlanych wymagane jest prześwietlenie – prawidłowy wynik to A lub B) i rzadko łokciowych. Zdarzają się rozszerzenie i skręt żołądka, a w starszym wieku choroby nowotworowe. Niekiedy przytrafiają się alergie, stany zapalne

usu i problemy skórne, które są zwykle następstwem nieprawidłowego żywienia i pielęgnacji. Suki miewają skłonności do ciąży urojonych.

DLA JAKIEGO PANA

Odpowiedni pies dla młodych, aktywnych osób, ale nadaje się także dla rodzin z dziećmi i ludzi w starszym wieku. Właściciel nie musi mieć dużego doświadczenia w wychowywaniu psów, ale powinien być stanowczy i cierpliwy. Prawidłowo prowadzony sznaucaer olbrzym nie sprawia problemów, potrzebuje jednak sporo ruchu i ćwiczeń umysłowych.

tekst i zdjęcia **Jolanta Tarułka**

Za pomoc dziękujemy hodowli Rapa Nui

Mai Kowalskiej i Annie Madej

Zostań behawiorystą zwierzęcym

Centre of Applied Pet Ethology – **COAPE Polska** oraz **Andrzej Kloński** zapraszają na:

Kurs Dyplomowy COAPE

DIPLOMA IN THE PRACTICAL ASPECTS OF COMPANION ANIMAL BEHAVIOUR AND TRAINING
w polskiej wersji językowej oraz kursy i szkolenia

STUDY DOG

psychologia zachowania, emocji i procesów poznawczych psów

PETSITTER

kurs dla profesjonalnych opiekunów zwierząt

SZKOŁA DLA PSÓW

kurs dla osób szkolących psy

PIES W SCHRONISKU

opieka, rehabilitacja, adopcja

WILK

zachowanie i etologia

Zapisy i szczegółowe informacje: www.coape.pl

tel. 781 570 030 lub 12 415 00 30